

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

มนุษย์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการดำเนินชีวิต ทั้งนี้ในยุคโบราณมนุษย์ใช้วิธีการติดต่อสื่อสารโดยการใช้สัญญาณต่าง ๆ เช่น ควันไฟ เสียงกลอง ภาพเขียน ฯลฯ ต่อมาเมื่อมนุษย์มีวิวัฒนาการในการสื่อสารเพิ่มขึ้นมีการประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นจึงทำให้การสื่อสารมีการแพร่หลายอย่างกว้างขวางมากขึ้น ซึ่งการสื่อสารนั้นกล่าวได้ว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ แม้ว่าจะไม่อาจมีผลต่อการดำรงชีพแทนเดียวกับปัจจัยอื่นก็ตาม แต่การสื่อสารนั้นกลับเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้มนุษย์ได้มาซึ่งปัจจัยสี่ (ศุภรต์มี วุฒิกุลเจริญ, 2540 : 6) นอกจากนี้การสื่อสารยังมีความสำคัญต่อมนุษย์อย่างน้อย 5 ประการ คือ 1) ความสำคัญต่อความเป็นสังคม เนื่องจากการที่มนุษย์อยู่รวมตัวกันเป็นสังคม ตั้งแต่สังคมระดับเล็กคือ ครอบครัว ชุมชนเผ่าพันธุ์ ไปจนถึงการรวมตัวเป็นสังคมขนาดใหญ่ในระดับประเทศนั้น ต้องอาศัยการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างสมาชิก 2) ความสำคัญต่อชีวิตประจำวัน การสื่อสารมีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของคนเราเป็นอย่างมาก มนุษย์จะทำการสื่อสารอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารกลุ่มใหญ่ การสื่อสารด้วยคำพูด การสื่อสารด้วยตัวหนังสือ การสื่อสารด้วยกิริยาท่าทางและการสื่อสารมวลชนกิจกรรมต่าง ๆ ที่ 3) ความสำคัญต่ออุตสาหกรรมและธุรกิจ ปัจจุบันวงการอุตสาหกรรม มีการนำเทคโนโลยีการผลิต ตลอดจนการพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงาน ทำให้ต้องอาศัยการสื่อสารระหว่างเจ้าของโรงงานกับพนักงาน หรือเจ้าของสินค้ากับลูกค้าให้ที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น 4) ความสำคัญต่อการปกครอง ในการปกครองย่อมจะมีทั้งผู้ปกครองและผู้ถูกปกครอง ซึ่งทั้ง 2 ฝ่ายจำเป็นต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือหรือกลไกที่สำคัญที่จะทำให้สังคมเจริญก้าวหน้าและประชาชนอยู่ร่วมกันอย่างผาสุก และ 5) ความสำคัญต่อการเมืองระหว่างประเทศ จำเป็นต้องอาศัยการสื่อสารเข้ามาเป็นปัจจัยที่สำคัญเพื่อสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ (ศุภรต์มี วุฒิกุลเจริญ, 2540 : 6-8)

ปัจจุบันการสื่อสารที่มนุษย์ใช้กันมากที่สุด คือ วัจนภาษา ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ถ้อยคำหรืออักษรในการถ่ายทอด โดยการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน เป็นประเภทภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสาร เมื่อประชาชนในโลกมีการติดต่อสื่อสารกัน มีการรวมกลุ่มของประเทศต่างๆ เข้าเป็นกลุ่มสมาชิกเข้าด้วยกันเพื่อร่วมมือกันพัฒนาประเทศในกลุ่มมากขึ้น วัจนภาษาที่จะเป็นประเภทภาษากลางที่ใช้ติดต่อกันเกิดขึ้น ซึ่งภาษาที่ประชากรในโลกนิยมใช้เป็นภาษากลาง คือ ภาษาอังกฤษดังเช่น สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations : ASEAN) ปัจจุบันมีสมาชิก 10 ประเทศ มีภารกิจร่วมกัน 3 เสาหลัก คือ การเมืองและความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม ซึ่งการดำเนินการจะดำเนินการจัดตั้งเป็นประชาคมอาเซียนขึ้น ภายใน ปี พ.ศ.2558 ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในสมาชิกของประชาคม เมื่อวิเคราะห์แล้ว ประชาชนคนไทยจะต้องมีการสื่อสารกับประชาชนในกลุ่ม ASEAN ด้วยภาษากลางที่ทั่วโลกใช้ คือ ภาษาอังกฤษ หรือที่ประชุมของสมาชิกได้ตกลงในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ด้านภาษา ที่ประชุมได้พิจารณาในด้านการสอน ภาษาประจำชาติ และภาษาอังกฤษและจากการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา พบว่า จุดอ่อนอันดับแรก คือ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่สามารถพัฒนานักเรียนให้มีพื้นฐานความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาได้ในระดับสากลและระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษามีระดับความเข้มข้นของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน้อยเกินไป (สำนักยุทธศาสตร์อุดมศึกษาต่างประเทศ, 2553: 28-65)

จากทัศนะของนักการศึกษา เช่น เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (www.kriengsak.com) ได้แสดงทัศนะว่า การสอนภาษาต่างประเทศยังไม่มีคุณภาพ ยิ่งถ้าทั่วโลกไร้พรมแดนมากขึ้นเท่าใด ผู้มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ย่อมมีความได้เปรียบ ทั้งเรื่องการติดต่อสื่อสารและความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน แต่ปัญหาที่พบคือ การสอนภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศยังไม่มีคุณภาพเท่าที่ควร โดยเฉพาะครูผู้สอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดสอบนักเรียน O-NET ในช่วง 2 ตุลาคม พ.ศ.2549 – 1 ตุลาคม พ.ศ.2553 ของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (2554) สรุปพบว่า ผล O-NET วิชาภาษาอังกฤษ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดของทุกวิชาที่มีการสอบ โดยคะแนนเฉลี่ยทั่วประเทศต่ำกว่า 30% ทั้งระดับประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 6 และสอดคล้องจาก การประเมินผลระดับนานาชาติ เช่น ความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาของสถาบันนานาชาติเพื่อพัฒนาด้านการจัดการ (International Institute for Management Development ; IMD) ผลการประเมินความสามารถในการแข่งขันด้านการศึกษาของประเทศ

ไทย ปี พ.ศ.2552 ปรากฏว่า ทักษะด้านภาษาที่ตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการ อยู่ในอันดับ 43 นับเป็นจุดด้อยเนื่องจากประเทศเพื่อนบ้านทุกประเทศมีอันดับที่ทิ้งห่างประเทศไทย โดยสิงคโปร์ ได้อันดับ 7 และที่สำคัญที่เป็นปัญหาคือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า ประเทศไทยยังด้อยด้านภาษาอังกฤษ อยู่รั้งท้ายที่อันดับ 51 ขณะที่ประเทศเพื่อนบ้านทุกประเทศมีคะแนนดีกว่า โดยสิงคโปร์ ได้อันดับ 3 (สำนักงานสภาพัฒนาการศึษา, 2553 : 53-54) จากปัญหาดังกล่าว ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาทุกระดับ จำเป็นต้องตระหนักถึงความสำคัญและพัฒนาช่วยเหลือ โดยผู้ที่มีหน้าที่ให้ความรู้แก่นักเรียน ซึ่งคือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ต้องได้รับการพัฒนาสู่การเป็นครูมืออาชีพภายใต้บริบทของสถานศึกษา

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เป็นสถาบันที่ผลิตครูมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2466 จนถึงปัจจุบัน ปี พ.ศ.2557 รวม 90 ปี (www.cmu.ac.th) โดยมีการพัฒนาหลักสูตรการจัดการศึกษาในสาขาคหุศาสตร์ ปัจจุบันหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต (หลักสูตร 5 ปี) กำหนดให้นักศึกษาต้องฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเป็นเวลา 1 ปี ซึ่งกระบวนการฝึกวิชาชีพนั้นเกี่ยวข้องกับหลายบุคคล หลายโรงเรียน หลายหน่วยงาน ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย การจะพัฒนาครูยุคใหม่ให้มีประสิทธิภาพสู่ครูมืออาชีพ ควรมีการเริ่มต้นตั้งแต่หน่วยงานผลิตครู และช่วงที่นักศึกษาได้ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ซึ่งเป็นช่วงที่นักศึกษาได้รับประสบการณ์จริง ในการที่จะประกอบอาชีพครูในอนาคต และในช่วงระยะเวลาของการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูนั้น ได้มีส่วนในการพัฒนาความรู้ ความสามารถ ทักษะและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียนไปด้วย ดังนั้นในช่วงนี้เป็นช่วงสำคัญที่บุคคลที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาและการผลิตบัณฑิตครูควรมีความตระหนักอย่างยิ่ง เพราะเป็นการผลิตครูที่ดี มีคุณภาพ สู่การเป็นมืออาชีพ และผลิตคุณภาพของผู้เรียนให้เป็นไปตามมาตรฐานของหลักสูตรไปพร้อม ๆ กัน

ปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT : Information and Communication Technology) มีบทบาทต่อชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก และมีความก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว จนมีการนำไปประยุกต์ใช้งานอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการจัดการศึกษา ได้มีการนำมาใช้อย่างหลากหลายรูปแบบ ทั้งนี้ในส่วนของการบริหารจัดการนั้น ได้นำมาใช้ในการจัดระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารจัดการเรียนรู้ ใช้ในการจัดระบบและเผยแพร่ความรู้ การจัดระบบข้อมูลสารสนเทศแหล่งเรียนรู้ภายในโรงเรียนและภูมิปัญญาชุมชนท้องถิ่น ตลอดจนการพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้ในการจัดการเรียนรู้ของผู้สอน ซึ่งความสำคัญของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารดังกล่าวนี้ สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการฝึก

ประสบการณ์วิชาชีพครูให้นักศึกษาได้ เพื่อลดข้อจำกัดในการเดินทางไปนิเทศของอาจารย์
นิเทศก์ รวมทั้งนักศึกษาสามารถขอรับคำปรึกษา และได้รับความรู้ ทักษะ เทคนิควิธีการต่าง ๆ
จากครูพี่เลี้ยงและอาจารย์นิเทศก์ได้ตลอดเวลา โดยผ่านการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ต

จากความสำคัญของการผลิตบัณฑิตในส่วนของการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
รวมทั้งความสามารถของเทคโนโลยีสารสนเทศที่สามารถทำให้การติดต่อสื่อสารสามารถทำได้
ต่อเนื่องตลอดเวลานั้น ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาโครงการวิจัยยุทธวิธีพัฒนาครูภาษาอังกฤษสู่ครูมือ
อาชีพภายใต้บริบทของสถานศึกษา ภายใต้แผนงาน โครงการ วิจัยยุทธวิธีพัฒนาครูสู่ครูมือ
อาชีพภายใต้บริบทของสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในจังหวัดเชียงใหม่ ทั้งระดับ
ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา เพื่อให้เป็นการพัฒนานวัตกรรมและเผยแพร่บนฐานข้อมูล
สารสนเทศอย่างกว้างขวางตามยุคของการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่ทันสมัย
ในการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษา อันได้แก่ผู้บริหารโรงเรียน ครูพี่เลี้ยง
อาจารย์นิเทศก์ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ซึ่งเป็นบุคลากรที่สำคัญที่มีส่วนผลักดัน
ให้ผลการจัดการศึกษาและผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนบรรลุเป้าหมายมาตรฐานของหลักสูตร
การศึกษาของชาติสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพ ปัญหาและความต้องการของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง
อาจารย์นิเทศก์ และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
2. เพื่อพัฒนายุทธวิธีทางวิชาการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์
และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
3. เพื่อศึกษาผลการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ และ
นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง และอาจารย์
นิเทศก์ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ที่มีต่อยุทธวิธีทางวิชาการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา ครู
พี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

1.1 ผู้บริหารสถานศึกษา และครูพี่เลี้ยงที่อยู่ใน 5 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง
อำเภอลำดวน อำเภอแม่อิง อำเภอสนทราย และอำเภอดอยสะเก็ด จังหวัดเชียงใหม่
ปีการศึกษา 2556

1.2 นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
เชียงใหม่ ปีการศึกษา 2556

1.3 อาจารย์นิเทศก์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ปีการศึกษา
2556

2. ขอบเขตเนื้อหา

ขอบเขตเนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ 1) สภาพ ปัญหาและความต้องการ
ของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู
2) ยุทธวิธีการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู และ
อาจารย์นิเทศก์ 3) การพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง นักศึกษาฝึกประสบการณ์
วิชาชีพรู และอาจารย์นิเทศก์ และ 4) ความพึงพอใจต่อยุทธวิธีการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา
ครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู

3. ขอบเขตตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น

3.1.1 ชุดพัฒนากิจกรรมนิเทศนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู ประกอบด้วย
ชุดที่ 1 : ผู้บริหารโรงเรียน ชุดที่ 2 : ครูพี่เลี้ยง ชุดที่ 3 : อาจารย์นิเทศก์ และ ชุดที่ 4 :
นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู

3.1.2 ชุดพัฒนาครูพี่เลี้ยงในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ระดับชั้นการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3.2 ตัวแปรตาม

3.2.1 ผลการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ และ
นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู

3.2.2 ความพึงพอใจของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์
และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพรู

นิยามศัพท์เฉพาะ

สภาพ ปัญหาและความต้องการ หมายถึง ข้อมูลพื้นฐานของโรงเรียนเครือข่าย ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย รวมทั้งความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ข้อมูลพื้นฐาน หมายถึง สารสนเทศของโรงเรียนที่เกี่ยวกับจำนวนบุคลากร จำนวนนักเรียน จำนวนคอมพิวเตอร์ ห้องปฏิบัติการต่าง ๆ จำนวนนักศึกษาฝึกประสบการณ์ วิชาชีพครู

ปัญหา ความต้องการของผู้บริหาร หมายถึง ความคิดเห็นของผู้บริหาร สถานศึกษาที่มีต่อปัญหา ความต้องการ ความพร้อม การสนับสนุนด้านวัสดุ อุปกรณ์ ครูพี่เลี้ยงในการดูแลนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ปัญหา ความต้องการของครูพี่เลี้ยง หมายถึง ความคิดเห็นของครูพี่เลี้ยงที่มีต่อ ปัญหา ความพร้อม และความต้องการเกี่ยวกับการจัดการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่มีต่อ ปัจจุบันและสภาพที่ควรจะเป็นเกี่ยวกับการเป็นครูพี่เลี้ยง การพัฒนาวิชาชีพครู ด้านปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ในวิชาชีพ ด้านบุคลิกภาพ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านสังคม

ปัญหา ความต้องการของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หมายถึง ความคิดเห็นของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่มีต่อปัญหา ความต้องการเกี่ยวกับการฝึก ประสบการณ์วิชาชีพครู การวางแผนการจัดการเรียนรู้ การปฏิบัติการสอน ทักษะเทคนิคการ สอน การจัดชั้นเรียน และการทำวิจัยในชั้นเรียน รวมทั้งสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับการดูแล นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของโรงเรียน และการพัฒนาวิชาชีพครูด้านปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ในวิชาชีพ ด้านบุคลิกภาพ ด้านการปฏิบัติงาน ด้านสังคม

ยุทธวิธีการพัฒนา หมายถึง รูปแบบ วิธีการ และกระบวนการส่งเสริมผู้บริหาร โรงเรียน ครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ที่ได้จากการ ศึกษาชุดพัฒนาการนิเทศ และการใช้สารสนเทศเพื่อการจัดการเรียนรู้ ให้มีความรู้ ความสามารถในการนิเทศ และการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ อย่างมีประสิทธิภาพ ตามเป้าหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สารสนเทศเพื่อการจัดการเรียนรู้ หมายถึง การจัดการรวบรวมข้อมูลสารสนเทศ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ทั้งครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ครู และบุคคลทั่วไป ประกอบด้วยสื่อ เอกสาร นวัตกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา

การศึกษา การจัดการความรู้ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันหรือเป็นเรื่องเดียวกันไว้ด้วยกัน โดยใช้ระบบอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อในการบริหารจัดการเพื่อนำข้อมูลสารสนเทศมาใช้ประโยชน์ในการติดต่อประสานงานระหว่างนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูกับผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง และอาจารย์นิเทศก์

ผลการพัฒนา หมายถึง ผลการจัดทำเอกสารชุดพัฒนาความรู้ รวมทั้งความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และอาจารย์นิเทศก์ที่ได้รับจากเอกสารชุดพัฒนาการนิเทศ

ชุดพัฒนา หมายถึง ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการนิเทศ การศึกษา วิธีการสอน / เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการนิเทศ ซึ่งประกอบด้วย ชุดพัฒนาการนิเทศแก่นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู จำนวน 4 ชุด ได้แก่ ชุดที่ 1 ผู้บริหารสถานศึกษา ชุดที่ 2 ครูพี่เลี้ยง ชุดที่ 3 อาจารย์นิเทศก์ และชุดที่ 4 นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

ความพึงพอใจ หมายถึง ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และอาจารย์นิเทศก์ที่มีต่อยุทธวิธีการพัฒนา

สภาพของสถานศึกษา หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ซึ่งประกอบด้วย บุคลากร สิ่งแวดล้อม ข้อมูล และสภาพการณ์ที่ส่งผลต่อการจัดการศึกษา

โรงเรียนเครือข่ายฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หมายถึง โรงเรียนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่จังหวัดและปฏิบัติงานร่วมกับคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ในการส่งเสริมสนับสนุนให้นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิตได้ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และเป็นโรงเรียนที่สมัครใจในการร่วมโครงการวิจัยซึ่งมีข้อตกลงร่วมกันตามเงื่อนไขในการดำเนินงานวิจัย

ครูพี่เลี้ยง หมายถึง ครูที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนเครือข่ายฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูที่สมัครใจเข้าร่วมชุดโครงการวิจัย

อาจารย์นิเทศก์ หมายถึง อาจารย์คณะครุศาสตร์ ที่ปฏิบัติหน้าที่ในการนิเทศ เยี่ยมเยียนนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา 2556

นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หมายถึง นักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ที่ศึกษาในชั้นปีที่ 5 ปีการศึกษา 2556 และกำลังฝึกปฏิบัติการวิชาชีพครู โดยสมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพ ปัญหาและความต้องการของผู้บริหารสถานศึกษา ครู
พี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู
2. ได้รูปแบบและแนวทางที่ใช้ในการพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา ครูพี่เลี้ยง
อาจารย์นิเทศก์ และนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ในการนิเทศนักศึกษา

